

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2003/98 tiret trzecie, zmienionej dyrektywą 2013/37 (wersja skonsolidowana), przy uwzględnieniu zasady minimalnej harmonizacji, należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe mogą umożliwiać nieograniczony (bezwarunkowy) dostęp do wszystkich informacji wynikających z umów dotyczących praw autorskich i umów o świadczenie usług doradztwa, nawet jeśli umowy te zostały określone jako tajemnica handlowa, i to wyłącznie w stosunku do podmiotów pozostających pod dominującym wpływem państwa, ale nie do pozostałych podmiotów, oraz czy na wykładnię wpływa też rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do zasad dotyczących ujawniania, w ten sposób, że dostęp do informacji publicznej w rozumieniu dyrektywy 2003/98 nie może być szerszy niż dostęp przyznany przez jednolite zasady dotyczące ujawniania informacji przewidziane w tym rozporządzeniu?
- 2) Czy rozporządzenie nr 575/2013 w odniesieniu do zasad dotyczących ujawniania w związku z działalnością banku, a w szczególności część ósmą, art. 446 i 432 ust. 2, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie przepisom krajowym nakazującym bankowi, który pozostaje lub pozostawał pod dominującym wpływem podmiotu prawa publicznego, ujawnienie danych dotyczących zawartych przezeń umów o usługi doradztwa, usługi prawne, usługi objęte prawami autorskimi i prawami własności intelektualnej, a mianowicie informacji dotyczących rodzaju zawartej transakcji, kontrahenta (w przypadku osoby prawnej: nazwy lub firmy spółki, siedziby, adresu firmy), wartości umowy i kwot poszczególnych płatności, daty i czasu obowiązywania stosunku handlowego, a także analogicznych danych wynikających z aneksów do umowy, które to informacje powstały w okresie pozostawania pod dominującym wpływem, bez żadnych wyjątków i bez możliwości wyważenia interesu publicznego polegającego na dostępie do informacji i interesu banku polegającego na zachowaniu tajemnicy handlowej, jeśli nie chodzi o sytuację faktyczną obejmującą elementy transgraniczne?

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 17 lutego 2017 r. w sprawie T-40/15, ASPLA i Armando Álvarez/Unia Europejska, wniesione w dniu 27 kwietnia 2017 r. przez Plásticos Españoles, S.A. (ASPLA) i Armando Álvarez, S.A.

(Sprawa C-222/17 P)

(2017/C 213/29)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Plásticos Españoles, S.A. (ASPLA) i Armando Álvarez, S.A. (przedstawiciele: S. Moya Izquierdo i M. Troncoso Ferrer, adwokaci)

Druga strona postępowania: Unia Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 lutego 2017 r. w sprawie T-40/15 i zasądzenie od Unii Europejskiej zapłaty na rzecz wnoszących odwołanie kwoty 3 495 038,66 EUR, wraz z przypadającymi odsetkami wyrównawczymi i za zwłokę, tytułem odszkodowania za naruszenie przez Sąd art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

1. Brak uzasadnienia i naruszenie prawa przy obliczaniu odpowiedniego okresu między zakończeniem pisemnego etapu postępowania a otwarciem ustnego etapu postępowania.
2. Naruszenie prawa w odniesieniu do oceny odsetek od kwoty grzywny jako szkody.
3. Naruszenie prawa przy stosowaniu zakazu orzekania ultra petita.

4. Naruszenie prawa do obrony wnoszących odwołanie w ramach oceny poniesionej szkody.
5. Naruszenie prawa ze względu na to, że zaskarżony wyrok zawiera oczywistą wewnętrzną sprzeczność w odniesieniu do okresu, za jaki należy zapłacić odszkodowanie.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 2 maja 2017 r. – Erdem Deha Altiner i Isabel Hanna Ravn/Udlændingestyrelsen**

(Sprawa C-230/17)

(2017/C 213/30)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Erdem Deha Altiner i Isabel Hanna Ravn

Strona pozwana: Udlændingestyrelsen

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 21 TFUE i, w drodze analogii, dyrektywa 2004/38/WE⁽¹⁾, sprzeciwiają się temu, aby państwo członkowskie odmawiało przyznania pochodnego prawa pobytu obywatelowi państwa trzeciego, który jest członkiem rodziny obywatela Unii będącego obywatelem danego państwa członkowskiego i powracającego do tego państwa członkowskiego po skorzystaniu z przysługującego prawa do swobodnego przemieszczania się w sytuacji, gdy wspomniany członek rodziny nie wjeżdża na terytorium danego państwa ani nie składa wniosku o udzielenie prawa pobytu w „naturalnej konsekwencji” powrotu tego obywatela Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus
(Finlandia) w dniu 10 maja 2017 r. – E.**

(Sprawa C-240/17)

(2017/C 213/31)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.

Strona przeciwna: Maahanmuuttovirasto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy określony w art. 25 ust. 2 konwencji wykonawczej do układu z Schengen obowiązek konsultacji między umawiającymi się państwami wywołuje skutek prawny, na który może się powołać obywatel państwa trzeciego, w wypadku gdy umawiające się państwo przyjmuje wobec niego zakaz wjazdu na cały obszar Schengen oraz decyzję nakazującą powrót do państwa pochodzenia ze względu na to, że stanowi on zagrożenie dla porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego?